

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Marka Bedřicha a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **RESEC, s. r. o.,** se sídlem Jindřichovice pod Smrkem 33, zastoupeného JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Úvaly, Dvořákova 1624, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad,** se sídlem Jihlava, Masarykovo náměstí 5, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2015, č. j. 62 A 47/2014 – 121,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí žalobou podanou dne 27. 6. 2014 u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) proti vyznačení data právní moci na doložce právní moci rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „žalovaný“) ze dne 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, o udělení licence č. 110912001 k výrobě elektrické energie.

[2] Stěžovatel vychází z toho, že rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, o udělení licence č. 110912001, mu bylo doručeno do datové schránky dne 22. 12. 2009, a že dne 23. 12. 2009 odeslal žalovanému „vzdání se práva na odvolání“ v listinné podobě. Žalovaný přesto původně (dne 13. 1. 2010) vyznačil v doložce právní moci rozhodnutí nesprávně datum 5. 1. 2010. O této skutečnosti se stěžovatel

dozvěděl až na základě vyrozumění žalovaného ze dne 6. 5. 2014, č. j. 09414-5/2009-ERU, o opravě doložky právní moci na den 7. 1. 2010. Do této doby v dobré víře na základě licence udělené v roce 2009 fakturoval výkupní cenu ve výši 13 590 Kč/MWh, místo výkupní ceny pro rok 2010, která činila 12 650 Kč/MWh. Stěžovatel nikdy nebyl vyzván ani distributorem, ani operátorem či žalovaným k opravě daňových dokladů a k vrácení příslušných částek. Až dne 10. 4. 2014 Státní energetická inspekce zahájila se stěžovatelem správní řízení o uložení pokuty za správní delikt, kterého se měl dopustit tím, že nedodržel způsob sjednávání, uplatňování a vyúčtování úředních cen ve smyslu § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách.

[3] Stěžovatel poukazoval v podané žalobě na to, že právě v důsledku chybně vyznačené doložky právní moci je vůči němu předmětné správní řízení vedeno. Proto navrhl, aby krajský soud vyznačení dne právní moci na rozhodnutí o poskytnutí licence č. 110912001, kterým je označen den 7. 1. 2010, jako nezákonný zásah žalovaného zrušil a aby žalovanému přikázal, aby opravil vyznačení dne právní moci na rozhodnutí o poskytnutí licence č. 110912001 tak, že datum 5. 1. 2010 se nahrazuje datem 23. 12. 2009.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 14. 10. 2015, č. j. 62 A 47/2014 – 121, rozhodl tak, že žaloba se v části, ve které se stěžovatel domáhal ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, spočívajícím ve vyznačení data právní moci 5. 1. 2010 na doložce právní moci úkonem žalovaného provedeným dne 30. 1. 2010, odmítá. Dále krajský soud žalobu v části, ve které se stěžovatel domáhal ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, spočívajícím ve vyznačení data právní moci 7. 1. 2010 na doložce právní moci úkonem žalovaného provedeným dne 7. 5. 2014, zamítl.

[5] Z odůvodnění rozsudku krajského soudu se podává, že stěžovatel podal žalobu dne 26. 6. 2014 a počátek lhůty k jejímu podání odvíjí ode dne 6. 5. 2014, kdy se na základě vyrozumění o opravě data právní moci dozvěděl, že údaj o datu právní moci rozhodnutí 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, o udělení licence č. 110912001 byl opraven z data 5. 1. 2010 na 7. 1. 2010, a v této souvislosti se též dozvěděl, že právní moc nenastala dne 23. 12. 2009, jak se zřejmě po celou dobu výkonu licencované činnosti domníval. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel podal žalobu proti vyznačení data právní moci (datum 5. 1. 2010), ke kterému došlo dne 13. 1. 2010 postupem podle § 75 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), opožděně. Důvodem pro závěr o opožděnosti žaloby je podle názoru krajského soudu uplynutí objektivní lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 82 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která činí dva roky, a to bez ohledu na počátek běhu lhůty subjektivní, bez ohledu na to, zda se v rámci objektivní lhůty stěžovatel vůbec o úkonu správního orgánu, ve kterém spatřuje nezákonný zásah dozvěděl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 4 Aps 1/2013 – 25, dostupný stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí tohoto soudu na www.nssoud.cz). Krajský soud uzavřel, že běh objektivní lhůty nelze v žádném případě odvíjet od okamžiku, kdy stěžovatel nabyl vědomost, že zásah je nezákonný.

Objektivní lhůta k podání žaloby ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. se počítá od okamžiku, kdy došlo k úkonu, který je stěžovatelem označován za nezákonný. Otázka, kdy nastal okamžik určující počátek běhu subjektivní lhůty ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s., je proto pro posouzení včasnosti žaloby již bezpředmětná. Krajský soud uvedl, že k tvrzenému zásahu do práv stěžovatele totiž došlo dne 13. 1. 2010, kdy byl datum právní moci na doložce právní moci vyznačen, a stěžovatel mohl podat žalobu nejpozději do dvou let od tohoto okamžiku. Objektivní lhůta pro podání žaloby proti nezákonnému zásahu spočívajícímu ve vyznačení data 5. 1. 2010 na doložce právní moci tak uplynula dne 13. 1. 2012. Krajský soud proto žalobu v této části odmítl jako opožděnou /§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 84 odst. 1 s. ř. s./.

[6] Pokud jde o opravu data právní moci ze dne 5. 1. 2010 na datum 7. 1. 2010, která byla provedena dne 7. 5. 2014, ve které také stěžovatel podle žalobní argumentace spatřuje nezákonný zásah a požaduje jej „zrušit“, o ní jako o úkonu žalovaného krajský soud uvážil tak, že podle obsahu správního spisu se stěžovatel dozvěděl dne 6. 5. 2014. Žaloba byla tedy v této části podána včas a je přípustná, neboť správní řád neupravuje žádný právní prostředek ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s. proti provedení opravy data vyznačeného na doložce právní moci správním orgánem.

[7] Krajský soud dále uvedl, že z obsahu správního spisu vyplynulo, že rozhodnutí o udělení licence ze dne 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, bylo stěžovateli doručeno dne 22. 12. 2009. Žalovaný oznámil stěžovateli provedení opravy dne 6. 5. 2014 a dne 7. 5. 2014 vyvěsil oznámení o chybném vyznačení právní moci na úřední desce. Provedení opravy právní moci žalovaným se opíralo o § 75 odst. 3 správního řádu; jinými slovy žalovaný byl oprávněn takto postupovat, pokud prostým provedením výpočtu dnů podle kalendáře zjistil, že lhůta 15 dnů od oznámení rozhodnutí o udělení licence ze dne 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, uplynula dne 7. 1. 2010, a nikoli dne 5. 1. 2010. Žalovaný tak při svém postupu dostál všem podmínkám podle § 75 odst. 3 správního řádu. Opravou data právní moci ze dne 5. 1. 2010 na den 7. 1. 2010 žalovaný změnil podmínky, za nichž je stěžovatel dle rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, oprávněn podnikat pouze v tom směru, že počátek podnikání byl v roce 2010 posunut o dva dny. Krajský soud dospěl k závěru, že opravou doložky právní moci provedenou dne 7. 5. 2014 nebyla žádná stěžovatelova práva jakýmkoli způsobem zkrácena. K posunutí počátku podnikání o dva dny stěžovatel nijak ve směru nezákonného zkrácení na svých právech v žalobě neargumentoval a takto provedenou opravou tedy žalovaný stěžovatele ve výkonu licencované činnosti pro rok 2010 nijak neomezil.

[8] Krajský soud uzavřel, že nedošlo-li v důsledku opravy doložky právní moci ze dne 5. 1. 2010 na 7. 1. 2010 k přímému, bezprostřednímu zásahu do subjektivních veřejných práv stěžovatele, nebylo důvodu, aby soud poskytl stěžovateli ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. proti samotné opravě doložky právní moci provedené dne 7. 5. 2014. Soud proto žalobu v části, ve které se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, spočívajícím v provedení opravy data právní moci na doložce právní moci úkonem žalovaného provedeným dne 7. 5. 2014, jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření účastníka řízení

[9] Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhal zrušení rozsudku krajského soudu, přičemž jako důvod kasační stížnosti uvedl tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení /§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s./. Dále stěžovatel namítl vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, respektive je s nimi v rozporu, přičemž při jejím zjišťování byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost /§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s./. Stěžovatel konečně namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před správním soudem /§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s./.

[10] K závěru krajského soudu o částečné opožděnosti podané žaloby stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že neměl důvod napadat nezákonnost vyznačení právní moci na licenci ze dne 13. 1. 2010, když sám žalovaný považoval toto vyznačení za nesprávné, resp. nezákonné, když postupoval podle § 75 odst. 3 správního řádu, čímž uznal, že došlo „k chybnému vyznačení". Nebyl tedy důvod se předmětnou žalobou domáhat toho, co je nepochybné a nesporné. Stěžovatel tedy sice v souladu s právním jednáním účastníka řízení považuje vyznačení právní moci dne 5. 1. 2010 za nezákonné, ale žalobu proti tomuto vyznačení nepodal. Krajský soud tak rozhodl nad rámec žaloby, tedy nad rámec podání, které ve smyslu § 37 odst. 2 s. ř. s. obsahuje úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem.

[11] Stěžovatel důvod pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje také v tom, že Výroky I. a II. nejsou dostatečně určité a srozumitelné. Není v nich specifikováno, jaká žaloba (z jakého dne, kdo ji podal, proti čemu ...) se odmítá, respektive zamítá, není v ní specifikován správní orgán, vůči němuž se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením, a ani není specifikován nezákonný zásah, pokyn nebo donucení, když není specifikováno, kterého rozhodnutí správního orgánu se vyznačení data právní moci týká. Přitom podle § 155 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) v návaznosti na § 64 s. ř. s. je soud ve výroku rozsudku je povinen vyslovit obsah rozhodnutí ve věci samé. Podle názoru stěžovatele nemůže být vysloven ve výroku obsah rozhodnutí ve věci samé, pokud ze žádné jeho části nelze vyvodit, o kterou věc se jedná.

[12] Důvody pro nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, důvody pro vady řízení a důvody pro závěr o nezákonnosti řízení před krajským soudem stěžovatel spatřuje v té části odůvodnění, kde krajský soud konstatuje, že „*provedení opravy právní moci žalovaným se opíralo o výše citovaný § 75 odst. 3 s. ř.; jinými slovy žalovaný byl oprávněn takto postupovat ... Žalovaný tak při svém postupu dostál všem podmínkám podle § 75 odst. 3 správního řádu. Opravou data právní moci ze dne 5. 1. 2010 na den 7. 1. 2010 žalovaný změnil podmínky, za nichž je žalobce ... oprávněn podnikat pouze v tom směru, že počátek podnikání byl v roce 2010 posunut o dva dny ... čímž nebyla žádná žalobcova práva jakýmkoliv způsobem zkrácena*". Stěžovatel má za to, že právní interpretace soudu, že se o nezákonný zásah nejednalo, neboť provedením opravy doložky právní moci licence v rozsahu dvou dnů se nezkracují práva žalobce, je nezákonná, nepřezkoumatelná a nikoliv bezvadná, protože vychází bez

provedení jakýchkoliv důkazů ze závěru, že správní orgán měl v podstatě pravdu, když vyznačil na doložce právní moci licence datum 5. 1. 2010, ale spletl se jen a pouze o dva dny. Správní soud tedy vůbec nepřipustil, že tu je zásadní spor mezi stěžovatelem a žalovaným, který má dopad na to, že stěžovatel může být přímo zkrácen na svých právech s ohledem na různou výši podpory obnovitelných zdrojů elektrické energie v roce 2009 a 2010.

[13] Podle stěžovatele je třeba vycházet z jasně prokázaného a nesporného faktu, že datum vyznačení nabytí právní moci licence 5. 1. 2010 byl jednou provždy chybné a že ke dni provedení opravy, tj. k 7. 5. 2014 jsou otevřeny všechny možnosti nabytí právní moci licence. Krajský soud proto měl rozhodnout, který důkazů navržených v žalobě provede, tyto důkazy provést, aby zjistil skutečný stav. Protože se krajský soud vůbec nezabýval skutkovou podstatou uvedenou v žalobě, nezjišťoval, zda tvrzení účastníka řízení má oporu ve spisu, nebo je s ním v rozporu, je zřejmé, že napadený rozsudek trpí nedostatky v důvodech rozhodnutí, tj. nedostatečným odůvodněním, a že řízení před krajským soudem je vadné, což mohlo ovlivnit samotnou zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu za věcně správný, přezkoumatelný a vydaný v souladu s právními předpisy. Na výroky rozsudku krajského soudu nelze nahlížet izolovaně, neboť teprve společně s odůvodněním tvoří výroky rozhodnutí individuální správní akt, jímž se v určité věci mění, ruší nebo zakládají práva a povinnosti jmenovitě určených osob, nebo se závazně určují práva a povinnosti konkrétní osoby. Z výrokové části rozsudku krajského soudu je jasně patrné, o čem a jakým způsobem krajský soud rozhodl, vymezil-li jednotlivé tvrzené nezákonné zásahy, které tvořily předmět řízení.

[15] Krajský soud respektoval právní názor, vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 243/2014 – 29, podle něhož bylo třeba rozlišit jednak tvrzený nezákonný zásah ze dne 13. 1. 2010 spočívající ve vyznačení původní doložky data právní moci 5. 1. 2010 na licenci, jednak tvrzený nezákonný zásah ze dne 7. 5. 2014 spočívající v opravě data právní moci na licenci na datum 7. 1. 2010. Žádné stěžovatelem předkládané důkazy neprokazují, že by stěžovatel žalovanému skutečně doručil vzdání se práva podání rozkladu datované dnem 22. 12. 2009. Žalovaný neeviduje žádné podání stěžovatele ze dne 22. 12. 2009, popřípadě pozdější, které by svým obsahem odpovídalo vzdání se práva na odvolání či rozklad. Žalovaný při absenci vzdání se práva podat rozklad postupoval v souladu s § 75 odst. 1 správního řádu a měl za to, že vyznačil na písemném vyhotovení rozhodnutí doložku právní moci počítanou ke dni následujícímu po dni, kdy marně uplynula lhůta pro podání rozkladu. Je pravdou, že uvedená doložka byla vyznačena nesprávně, ale toliko z důvodu chyby učiněné v počtech. Následně podle § 75 odst. 3 správního řádu provedl opravu doložky právní moci z důvodu prostého výpočtu patnácti dnů podle kalendáře ode dne oznámení rozhodnutí. Tímto postupem však nemohla být jakkoli zkrácena práva stěžovatele, když ke změně oprávnění k podnikání stěžovatele došlo skutečně pouze o dva dny. Odstraněním důsledků tvrzeného nezákonného zásahu ze dne 7. 5. 2014 nikdy nemůže dojít k navrácení data právní moci na den 5. 1. 2010, neboť se nejedná o nové vyhodnocení skutečností významných pro vyznačení právní moci, ale pouze o nápravu nepřesnosti tohoto vyznačení.

IV. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost nepřípustnou podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V daném případě nejde o situaci, kdy by stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval důvody, které mohl uplatnit v první kasační stížnosti a o nichž mohl (byl oprávněn i povinen) rozhodnout kasační soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. již v prvním kasačním řízení.

[17] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[18] Dále stěžovatel podle obsahu kasační stížnosti namítá naplnění důvodu podle § 103 odstavec 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když se krajský soud nevypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami.

[19] Pojem nepřezkoumatelnosti není v soudním řádu správním ani v občanském soudním řádu, který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je věcí právní nauky. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo z nějž nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, rozhodnutí, z nějž nelze seznat, co je výrok a co

odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, který má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[20] Za vadu řízení před správním orgánem spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a tedy za důvod kasační stížnosti podle § 103 odstavec 1 písm. b) s. ř. s., je třeba považovat situaci, kdy se správní orgán přesvědčivě nevypořádal s tvrzením stěžovatele a rozhodl, že další dokazování k rozhodné otázce provádět nebude.

[21] Na základě těchto výchozích úvah Nejvyšší správní soud posuzoval uplatněné důvody kasační stížnosti.

[22] Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu byl rozsudek krajského soudu, kterým byla částečně pro opožděnost odmítnuta a částečně pro nedůvodnost zamítnuta žaloba, kterou se stěžovatel domáhal ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením žalovaného správního orgánu, spočívajícím ve vyznačení data právní moci na doložce právní moci rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „žalovaný“) ze dne 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, o udělení licence č. 110912001 opravňující stěžovatele k výrobě elektrické energie.

[23] Soudní řád správní v § 4 odst. 1 konstruuje čtyři základní žalobní typy, jejichž prostřednictvím se žalobce může domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv v oblasti veřejné správy. Jsou jimi žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. a kompetenční žaloba podle § 97 a násl. s. ř. s.

[24] Jednotlivé žalobní typy mají relativně samostatnou procesní úpravu, která se vyznačuje specifickými podmínkami řízení, jakož i povahou přípustného žalobního petitu, a to v přímé vazbě na povahu jednání správního orgánu, které bylo žalobou napadeno. Jednotlivé žalobní typy se vzájemně doplňují a nejsou volně zaměnitelné. Není v dispozici účastníka řízení volit, který z žalobních typů považuje za výhodnější, a jaké řízení bude iniciovat. Určujícím kritériem pro volbu žalobního typu totiž není žalobcova procesní taktika, nýbrž povaha jednání správního orgánu, proti kterému žaloba směřuje. V řízení o ochraně před nezákonným zásahem se lze domáhat ochrany proti tomuto zásahu nebo určení, že zásah byl nezákonný: trvá-li zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, soud žalovanému zakáže pokračovat v porušování žalobcova práva, a přikáže mu obnovit stav před zásahem, je-li to možné (srov. § 82 ve spojení s § 87 odst. 2 s. ř. s.).

[25] Podle § 82 s. ř. s. platí, že *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*

[26] Postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle § 82 s. ř. s. je dáno jeho tvrzením. Citované ustanovení vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce podat, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. vznik příslušného procesně právnímu vztahu, a umožnil soudu ve věci vydat meritorní rozhodnutí, tj. výrok směřující k ochraně veřejného subjektivního práva (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 – 247). Aby mohl soud přikročit k meritornímu přezkumu zásahové žaloby, musí žalobce tvrdit, že byl 1) přímo zkrácen na svých právech 2) zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo.

[27] Legislativní zkratka *„zásah“* je v § 82 s. ř. s. vymezena relativně obecně a široce; přesná definice není ani možná, neboť pod pojem *„zásah“* lze podřadit velké množství faktických úkonů, k jejichž provádění mají správní orgány zákonné zmocnění. Jde o úkony neformální, pro které nemusí být stanovena konkrétní pravidla, například faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd. Pod legislativní zkratku *„zásah“* spadá i neformální donucení, pokud není pokyn či příkaz respektován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003 – 54, či rozsudek téhož soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 144/2015 - 30).

[28] Podle § 8 odst. 2 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen energetický zákon“), rozhodnutí o udělení licence obsahuje termín „zahájení výkonu licencované činnosti“.

[29] Podle § 75 odst. 1 správního řádu správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, vyznačí na písemném vyhotovení rozhodnutí, které zůstává součástí spisu, právní moc nebo vykonatelnost rozhodnutí. Zároveň vyznačí den vyhlášení tohoto rozhodnutí nebo den, kdy byla písemnost předána k doručení.

[30] Podle § 75 odst. 2 správního řádu na požádání účastníka opatří správní orgán prvního stupně doložkou právní moci nebo vykonatelnosti stejnopis rozhodnutí, který byl účastníkovi doručen. Na požádání účastníka se vyhotoví stejnopis výroku spolu s vyznačením doložky právní moci nebo vykonatelnosti.

[31] Podle § 75 odst. 3 správního řádu jestliže dojde k chybnému vyznačení nebo pozbude-li rozhodnutí právní moci nebo vykonatelnosti, správní orgán to sdělí těm osobám, jimž údaje uvedené v odstavci 1 vyznačil, a učiní o tom oznámení veřejnou vyhláškou.

[32] Nejprve Nejvyšší správní soud, považuje za nutné uvést, že pokud jde o právní povahu vyznačení doložky právní moci, akceptuje právní názor, podle něhož: *Vyznačení doložky právní moci není rozhodnutím, ale jiným úkonem správního orgánu. Jedná se o úkon, který správní orgán provádí z úřední povinnosti postupem upraveným v § 75 správního řádu. Tímto úkonem správní orgán osvědčuje datum nastalé právní moci; ve smyslu § 9 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích, doložka právní moci na rozhodnutí o licenci pak osvědčuje vůči třetím osobám počátek oprávnění k podnikání v licencované oblasti* (viz usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2014, č. j. 62 A 21/2014 - 132, www.nssoud.cz).

[33] Nabytím právní moci rozhodnutí žalovaného o udělení licence tedy nepochybně vzniklo stěžovateli oprávnění provozovat licencovanou činnost; krajský soud proto důvodně dovodil, že stěžovatel je oprávněn bránit se proti nesprávně vyznačenému datu právní moci v doložce právní moci, přičemž právním prostředkem ochrany, který správní soudnictví proti úkonu správního orgánu, který spočívá ve vyznačení data právní moci správního rozhodnutí na doložce právní moci, poskytuje, je právě žaloba ve smyslu § 82 a následujících s. ř. s. Krajský soud rovněž správně posoudil otázku dalších podmínek, za nichž může přistoupit k vydání rozhodnutí ve věci samé (podmínek řízení). Aktivní legitimace k podání žaloby podle § 82 a následujících s. ř. s. nepochybně svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně stěžovatele je v této nyní posuzované věci tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práva stěžovatele skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Podmínka aktivní legitimace u stěžovatele byla v nyní projednávané věci splněna. Pokud jde o legitimaci pasivní, § 83 s. ř. s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah (tj. v nyní projednávané věci vyznačil datum právní moci postupem podle § 75 správního řádu). Krajský soud správně dovodil, že i podmínka pasivní legitimace žalovaného byla splněna.

[34] Stěžovatel v podané kasační stížnosti předně namítal, že krajský soud rozhodl nad rámec žaloby a tedy mimo rámec podání, které podle § 37 odstavec 2 s. ř. s. obsahuje úkon, kterým se disponuje řízení nebo jeho předmětem. Nejvyšší správní soud uvedenou kasační námitku neshledal důvodnou.

[35] Stěžovatel se podanou žalobou domáhal toho, aby krajský soud vyznačení dne právní moci na rozhodnutí o poskytnutí licence č. 110912001, kterým je označen den 7. 1. 2010, jako nezákonný zásah žalovaného zrušil. Dále se stěžovatel domáhal, aby krajský soud přikázal žalovanému opravit vyznačení dne právní moci na rozhodnutí o poskytnutí licence č. 110912001 tak, že datum 5. 1. 2010 se nahrazuje datem 23. 12. 2009.

[36] Krajský soud byl vydání nyní napadeného rozsudku vázán právním názorem, vysloveným v průběhu předchozího řízení Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 243/2014 – 29. V něm Nejvyšší správní soud vymezil krajskému soudu předmět řízení tak, že nelze *„odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel již v žalobě, a v jistém smyslu opakovaně i v kasační stížnosti, označuje za nezákonný zásah nejen postup žalovaného, ve kterém dne 13. 1. 2010 vyznačil v doložce právní moci datum jejího nabytí dnem 5. 1. 2010,*

ale stejně tak dále i postup žalovaného, ve kterém provedl opravu data právní moci v doložce dotčeného rozhodnutí na den 7. 1. 2010, přičemž tak učinil dne 6. 5. 2014. Ve spojení s tím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s tou částí vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti ze dne 31. 10. 2014, v níž žalovaný uvádí, že z hlediska právních závěrů vyjádřených v napadeném usnesení lze rozlišit dva tzv. jiné správní úkony žalovaného, a to jednak „původní" vyznačení doložky právní moci ze dne 13. 1. 2010, kdy právní moc byla vyznačena ode dne 5. 1. 2010, a dále úkon, spočívající v opravě vyznačené doložky, kdy právní moc byla vyznačena ode dne 7. 1. 2010. Z tohoto hlediska se ve vztahu ke každému z těchto úkonů potom podle názoru Nejvyššího správního soudu odvíjí, či odvíjela odlišná lhůta k podání žaloby podle § 84 s. ř. s."

[37] Uvedeným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl krajskému soudu zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vymezen předmět dalšího řízení a krajský soud nebyl oprávněn se od něj odchýlit (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že obě části stěžovatelem označeného zásahu sice lze pro účely soudního rozhodnutí oddělit, ale skutkově i právně spolu souvisí, nelze mít za to, že krajský soud překročil rámec žalobního návrhu, jak jej formuloval stěžovatel v žalobě a jeho postup při formulaci výroku napadeného rozsudku nelze označit za vadu či zmatečnost řízení, která by měla za následek nesrozumitelnost rozhodnutí, a byla by sama o sobě důvodem pro zrušení rozsudku.

[38] V dalším bodu kasační stížnosti stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku s ohledem na nedostatečnou určitost jeho výroků č. I a č. II. Konkrétně stěžovatel namítal, že v nich není specifikováno, jaká žaloba (z jakého dne, kdo ji podal, proti čemu ...) se odmítá, respektive zamítá, není v ní specifikován správní orgán, vůči němuž se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením, a ani není specifikován nezákonný zásah, pokyn nebo donucení, když není specifikováno, kterého rozhodnutí správního orgánu se vyznačení data právní moci týká.

[39] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek by byl nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pokud by z něj nebylo lze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 80/2009 - 132 ze dne 22. 9. 2010), nebo pokud by z něj nevyplývalo, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 28/2008 - 76 ze dne 21. 8. 2008), pokud by jeho odůvodnění bylo vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 94/2007 - 107 ze dne 31. l. 2008), či pokud by jeho výrok byl vnitřně rozporný nebo by z něj nebylo možno zjistit, jak vlastně soud rozhodl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 58/2003 ze dne 4. 12. 2003, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) a v některých jiných speciálních případech.

[40] Jak již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, je s tímto kasačním důvodem nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též

jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit; srov. v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 38/2006 – 72, ze dne 23. 8. 2006, z něhož plyne, že rozhodnutí [zde přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu] nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům správního orgánu a účastníků.

[41] Nejvyšší správní soud proto případnou nesrozumitelnost napadeného rozsudku krajského soudu posuzoval v kontextu dalších stěžovatelem uplatněných námitek při jejich vypořádání a k závěru o nesrozumitelnosti rozsudku na základě stěžovatelem tvrzených skutečnosti nedospěl, neboť šlo právě typicky o okolnosti, které bylo možno překlenout výkladem soudu.

[42] Pokud jde o třetí bod kasační stížnosti, k meritu posuzované otázky Nejvyšší správní soud považuje za potřebné předeslat, že již ve výše citovaném rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 243/2015 – 29, zcela jednoznačně vyjádřil, že se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že objektivní lhůta pro podání žaloby proti nezákonnému zásahu spočívajícímu ve vyznačení data 5. 1. 2010 v doložce právní moci provedenému dne 13. 1. 2010, uplynula dnem 13. 1. 2012, a proti tomuto stěžovatelem tvrzenému nezákonnému zásahu byla žaloba podaná dne 26. 6. 2014 nepochybně opožděná. Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný důvod pro to, aby uvedený závěr, z něhož krajský soud při novém posouzení věci nepochybně vycházel, jakkoli měnil či revidoval.

[43] Pokud jde o opravu data právní moci ze dne 5. 1. 2010 na datum 7. 1. 2010, která byla provedena dne 7. 5. 2014, ve které také stěžovatel dle žalobní argumentace spatřuje nezákonný zásah a požaduje jej „zrušit“, krajský soud správně dovodil, že podle obsahu správního spisu se stěžovatel o tomto úkonu žalovaného dozvěděl dne 6. 5. 2014, žaloba byla tedy v této části podána včas a je přípustná, neboť správní řád neupravuje žádný právní prostředek ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s. proti provedení opravy data vyznačeného na doložce právní moci správním orgánem.

[44] Stěžovatel namítal, že krajský soud měl, pokud dospěl k závěru o tom, že se o nezákonný zásah nejednalo, neboť provedením opravy doložky právní moci Licence v rozsahu dvou dnů se nezkracují práva stěžovatele a je tak vyloučena aplikace § 82 s. ř. s., rozhodnout o zastavení řízení a nikoli o zamítnutí žaloby. Uvedený názor stěžovatele není správný. Již krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku v pasáži ohledně posouzení aktivní legitimace stěžovatele uvedl, že určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně stěžovatele je tedy fakt, že v podané žalobě tvrdí přímé zkrácení na právech zásahem správního orgánu. Skutečnost, že k přímému zásahu do práva stěžovatele skutečně došlo, to již je otázkou pro posouzení důvodnosti žaloby ve věci samé.

[45] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, podle níž bylo v dané věci třeba vycházet z jasně prokázaného a nesporného faktu, že datum vyznačení nabytí právní moci licence dnem 5. 1. 2010 bylo jednou provždy chybné, a že k datu provedení opravy, tj. ke dni 7. 5. 2014, byly a jsou otevřeny všechny možnosti nabytí právní moci předmětné licence. Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani argumentací stěžovatele, že se krajský soud nezabýval skutkovou podstatou věci a nezjišťoval, zda tvrzení stěžovatele má oporu ve spisu, nebo je s ním v rozporu, což způsobuje vadnost řízení před správním soudem a mohlo ovlivnit i jeho zákonnost.

[46] Krajský soud k uvedenému tvrzení stěžovatele v odůvodnění napadeného rozsudku zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně odkázal na obsah správního spisu, z něhož je zřejmé, že rozhodnutí o udělení licence ze dne 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, bylo stěžovateli doručeno dne 22. 12. 2009. Stěžovatel tato zjištění nijak nerozporoval a mezi účastníky řízení rovněž není sporné, že žalovaný oznámil stěžovateli provedení opravy dne 6. 5. 2014 a dne 7. 5. 2014 zveřejnil oznámení o chybném vyznačení právní moci na úřední desce. Provedení opravy právní moci žalovaným bylo odůvodněno výše citovaným ustanovením § 75 odst. 3 správního řádu.

[47] Nejvyšší správní soud přisvědčil právnímu názoru krajského soudu o tom, že žalovaný byl oprávněn takto postupovat, pokud prostým provedením výpočtu dnů podle kalendáře zjistil, že patnáctidenní lhůta počítaná ode dne oznámení rozhodnutí o udělení licence ze dne 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, uplynula dne 7. 1. 2010 namísto dne 5. 1. 2010. Aplikované ustanovení správního řádu právě takovou situaci předpokládá, proto bylo na krajském soudu, aby posoudil, zda žalovaný při svém postupu dostál všem podmínkám v § 75 odst. 3 správního řádu uvedeným. Nejvyšší správní soud aprobuje názor krajského soudu, že tyto podmínky byly splněny, včetně závěru, že provedenou opravou data právní moci ze dne 5. 1. 2010 na den 7. 1. 2010 žalovaný nepochybně změnil podmínky, za nichž je stěžovatel podle rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, oprávněn podnikat. Z dikce § 75 správního řádu, ani z jiného ustanovení právního řádu, však nevyplývá závěr, k němuž dospěl stěžovatel, že jsou otevřeny všechny možnosti nabytí právní moci předmětné licence.

[48] Právní moc a vykonatelnost jsou nejdůležitějšími vlastnostmi každého rozhodnutí, tedy též rozhodnutí správního orgánu vydaného ve správním řízení. U právní moci rozlišuje teorie její procesně-právní (formální) a hmotně-právní (materiální) obsah. Formální právní moc rozhodnutí se projevuje v tom, že rozhodnutí nabyvší této právní moci je konečným výsledkem postupu (činnosti) správního orgánu v konkrétní věci. Materiální právní mocí rozhodnutí je posléze míněna nezměnitelnost a nezrušitelnost vyřešení otázky tímto daným rozhodnutím určené. Materiální právní moc vytváří překážku věci již rozhodnuté, též *rei iudicatae.* Rozhodnutí nabývá právní moci, pokud bylo oznámeno, a nelze-li již proti němu podat řádný opravný prostředek. Nabytí formální právní moci rozhodnutí neznamená *ipso facto,* že by takové rozhodnutí bylo nezměnitelné nebo nezrušitelné, neboť správní řád zná samozřejmě mimořádné opravné prostředky, resp. rozhodnutí samo může být změněno nebo zrušeno též i ve správním soudnictví či jinak, např. na základě ústavní stížnosti či novým rozhodnutím v případě vydání rozhodnutí s klauzulí *rebus sic stantibus.* Pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky

daného správního řízení a pro všechny správní orgány. Pro jiné osoby je pravomocné rozhodnutí závazné v případech a rozsahu stanoveném zvláštním zákonem.

[49] V případě stěžovatele uvedený postup při opravě dne nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2009, č. j. 09414-4/2009-ERU, způsobuje, že počátek podnikání stěžovatele byl v roce 2010 posunut o dva dny. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel netvrdil a ani netvrdí, že by právě v důsledku uvedeného posunutí počátku jeho podnikání o dva dny byl ve výkonu licencované činnosti pro rok 2010 jakkoli omezen. Lze pochopit, že stěžovatelovou snahou je dosáhnout toho, aby počátek jeho podnikání byl určen a směřoval do roku 2009, avšak opravou doložky právní moci provedenou žalovaným dne 7. 5. 2014 tak učiněno nebylo a proto lze mít za to, že nebyla (a ani podle žalobních tvrzení stěžovatele nemohla být) žádná jeho práva jakýmkoli způsobem zkrácena. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, který byl vyjádřen v závěru napadeného rozsudku, totiž že nedošlo-li v důsledku opravy doložky právní moci ze dne 5. 1. 2010 na 7. 1. 2010 k přímému, bezprostřednímu zásahu do subjektivních veřejných práv stěžovatele, není tu žádný důvod pro to, aby správní soudy poskytly stěžovateli ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. proti samotné opravě doložky právní moci provedené dne 7. 5. 2014.

V. Závěr a náklady řízení

[50] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji zamítl postupem podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[51] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu